

De HELPENDE handen van Eli

Rebecca Rice Birkin

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

'Ik heb twee kleine handjes'
(Kinderliedjes, 126).

Het was zaterdagochtend
En Eli stond kromge-
bogen in het doel, klaar om
elke bal weg te stompen. Hij
sprong en hij dook, en deed
zijn best om de bal uit het
net te houden. Maar dat was
best lastig! Toen glipte de
bal vlak voor het einde van de

wedstrijd door zijn handen. Het andere voetbalteam had
gescoord! Eli's team verloor. Hij baalde enorm.

De volgende dag in de kerk slenterde Eli langzaam
zijn jeugdwerkklas in. Hij was nog steeds somber.

Eli zag zijn vriendinnetje Kate in de gang. Kates moe-
der duwde Kate in haar roze rolstoel naar binnen. Ze gaf
Kate een knuffel voordat ze naar haar eigen klas ging.

'Hoi, Kate', zei Eli.

Kate kon niet antwoorden of terugzwaaien, maar ze
keek Eli altijd recht in de ogen, zodat hij wist dat ze hem
gehoord had.

Kate glimlachte meestal als Eli haar gedag zei, maar
vandaag niet. *Is Kate verdrietig?* vroeg Eli zich af. *Ik weet
hoe dat voelt.* Hij baalde nog steeds dat hij het win-
nende doelpunt van het andere team niet had kunnen
tegenhouden.

Eli zat bij Juan en Makell toen zuster Young met de
les begon. Toen begon Kate te kreunen. Soms was het

moeilijk voor Kate om stil te
zitten omdat haar lichaam pijn
deed.

'Kate, heb je pijn vandaag?'
vroeg zuster Young.

Kate begon te huilen.

'Misschien helpt een jeugd-
werkliedje wel', zei zuster Young.

De klas begon te zingen.

Kate hield van muziek. Ze zong
meestal met vrolijke geluidjes

mee. Maar vandaag huilde Kate alleen maar.

Hoe kunnen we Kate opvrolijken? vroeg Eli zich af.

Opeens kreeg hij een idee. 'Ik weet het!' zei Eli
tegen zuster Young. 'Ik ga Kates rolstoel wat heen
en weer duwen.'

Eli had gezien hoe Kates moeder haar rolstoel
zachtjes heen en weer duwde als Kate getroost
moest worden. Hij ging snel naar Kate toe en
begon haar rolstoel langzaam heen en weer te
wiegen.

Kate stopte met huilen.

'Mag ik ook een keer?' vroeg Juan.

'Ik ook!' zei Makell.

Terwijl zuster Young de les gaf, duwden Eli
en zijn vrienden Kates rolstoel om de beurt
heen en weer. Kate moest glimlachen. Het
hele lokaal leek wel op te fleuren.

Aan het einde van de les glimlachte iedereen.

'Kate helpen maakt me blij', zei
Eli.

'Mooi zo', zei zuster Young. 'Dat
maakt onze hemelse Vader ook blij.
Hij houdt van Kate en wil graag
dat ze zich beter voelt. Soms
mogen we zijn helpers zijn.'

Eli keek Kate aan. 'Jij helpt
mij ook', zei hij tegen haar.

'Steeds wanneer je lacht.'

Kate grijnsde.

Toen Eli van de kerk
naar huis ging, voelde
hij zich zo warm als een
voetbalveld op een zon-
nige zomerdag. *Misschien
kan ik niet alle ballen
tegenhouden*, dacht hij.

*Maar ik kan mijn handen wel
gebruiken om mensen te helpen.* ●

De auteur woont in Utah (VS).

'Door onze oprechte vrien-
delijkheid en dienstverlening
kunnen we vriendschap
sluiten met de mensen die
we dienen.'

President M. Russell Ballard, waarne-
mend president van het Quorum der
Twaalf Apostelen, 'Vreugde vinden in
liefdevol dienstbetoon', *Liahona*, mei
2011, 48.